

اعلامیه مطبوعاتی

بررسی اظهارات ترامپ و موضع رژیم مصر

(ترجمه)

در نمایی دیگر از جلوه‌های تکبر و سلطه‌جویی، دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، در شبکه اجتماعی "تروث سوشال" اعلام کرد که کشتی‌های آمریکایی باید مجاز باشند به صورت رایگان از کانال‌های سوئز و پاناما عبور کنند. وی مدعی شد که این دو کانال را آمریکا ایجاد کرده و از وزیر خارجه‌اش خواست تا برای دستیابی به توافقاتی در راستای این خواسته استعماری تلاش کند.

این اظهارات تحریک‌آمیز موجی از خشم رسمی و رسانه‌ای در مصر را برانگیخت. یکی از نمایندگان کمیسیون دفاع و امنیت ملی در مجلس نمایندگان این سخنان را محکوم کرد و آن را نقض حاکمیت مصر دانست. با وجود خشم عمومی، اما واکنش خود رژیم حاکم سکوت بود؛ سکوتی که ضعف این رژیم در برابر دیکته‌های بین‌المللی را نمایان می‌سازد و میزان وابستگی، سرسپردگی و ناتوانی آن در دفاع از حاکمیت و حتی ابتدایی‌ترین مظاهر به اصطلاح کرامت (ملی) را آشکار می‌کند.

کانال سوئز یکی از شریان‌های اصلی تجارت جهانی است. بر اساس آمار اداره کانال سوئز در سال ۲۰۲۳ م، بیش از ۲۶ هزار کشتی از این کانال عبور کرده‌اند که درآمدی حدود ۹٫۴ میلیارد دلار را به همراه داشته است. این کانال حدود ۱۲٪ از حجم تجارت جهانی و ۳۰٪ از کانتینرهای حمل‌ونقل دریایی را پوشش می‌دهد. با وجود این اهمیت عظیم، اما کنترل آن همچنان در گرو نظم بین‌المللی استعماری است که با تحمیل "توافق‌نامه قسطنطنیه" در سال ۱۸۸۸ م، مصر را موظف کرد تا عبور آزادانه کشتی‌ها از کانال را برای تمام کشورها - حتی کشورهای کافر و جنگ‌طلب با امت - تضمین کند. هرچند اداره و حاکمیت کانال با دولت مصر است و این دولت حق دارد عوارض عبور تعیین کند، اما همین چارچوب حقوقی نیز زاده نظام بین‌المللی‌ای است که قدرت‌های استعماری قرن نوزدهم آن را تحمیل کردند، زمانی که امت اسلامی در حال سقوط سیاسی و نظامی بود.

اظهارات ترامپ دقیقاً بیانگر عقیده غرب نسبت به سرزمین‌های مسلمانان است؛ آنان منابع ما را ملک مشترک خود می‌دانند و ما را مستعمراتی تابع می‌شمارند که فاقد حق حاکمیت واقعی‌اند. دخالت در امور ما را نیز حق مسلم برای خود می‌پندارند. این بخشی از سیاست استعماری قدیمی و جدیدی است که "لرد کرومر" آن را چنین خلاصه کرد: «ما مصر را نه برای خود مصر، بلکه برای منافع خود اشغال کردیم.» اکنون ترامپ همان منطق بی‌شرمانه را احیا می‌کند، در سایه رژیم‌هایی که سرسپرده اربابان غربی خود هستند.

راه‌های آبی‌ای که در سرزمین‌های مسلمانان قرار دارند بخشی از ملک عمومی امت هستند که باید طبق احکام شریعت اداره شوند، نه طبق قوانین وضعی یا معاهدات استعماری. بر اساس اسلام، مضیق‌ها و مسیرهای آبی واقع در سرزمین‌های اسلامی مشمول احکام زیرند:

1- حاکمیت کامل آن‌ها از آن شریعت و سلطه اسلام، نماینده آن یعنی خلافت است.

2- تنظیم عبور و مرور از آن‌ها مطابق با مصلحت رعیت اسلامی است که خلافت آن را تعیین می‌کند، نه معاهداتی که امت به اجبار پذیرفته است.

3- دریافت عوارض یا منع عبور کشتی‌ها از آن‌ها شرعاً جایز است؛ به‌ویژه در مورد کشورهای استعمارگر و محارب که عبورشان به‌طور قطعی باید ممنوع شود.

کانال سوئز، جزئی جدایی‌ناپذیر از سرزمین مصر است و مصر نیز بخشی از سرزمین‌های اسلامی است. بنابراین، هیچ‌گونه سازش یا تسلیم در برابر سازمان‌های بین‌المللی و تعهد به آزادی مطلق عبور در آن مجاز نیست. تحقق این امر تنها با برپایی خلافت راشده دوم بر منهج نبوت ممکن است؛ خلافتی که سرزمین‌های اسلامی را یکپارچه می‌سازد و سلطه امت را بر مقدرات خود بازمی‌گرداند. اهل مصر، کینانه الله در زمین، باید به همراه حزب التحریر برای برپایی آن گام بردارند.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ﴾ [انفال: 24]

ترجمه: ای مومنان! فرمان الله سبحانه و تعالی را بپذیرید، و دستور پیامبرش را قبول کنید هنگامی که شما را به چیزی دعوت کند که به شما زندگی (مادی،

معنوی، دنیوی و اخروی) بخشد.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر-ولایه مصر